

Bilag 2.

DANSKE BANKERS FÆLLES-
REPRÆSENTATION

København, den 20. oktober 1953.

Ministeriet for handel, industri og søfart,
Slotsholmsgade 10, K.

Fællesrepræsentationen anerkender modtagelsen af ministeriets skrivelse af 6 ds., hvori ministeriet udbeder sig en udtalelse fra Fællesrepræsentationen om, hvorvidt gyldigheden af lov nr. 38 af 3. februar 1950, jfr. lov nr. 499 af 20. december 1950, om tillæg til bankloven bør søges forlænget, og i bekræftende fald hvor længe. Med ministeriets skrivelse modtog vi afskrift af skrivelse af 27. juli d. å. fra bankinspektøren angående sagen samt diverse bilag.

Indledningsvis henleder vi opmærksomheden på den ved lov nr. 499 af 20. december 1950 i tillægslovens § 1, stk. 1 indsatte tilføjelse: „Summen af det beløb, banken har indestående som bunden opsparing, og“. Denne bestemmelse har en anden historisk oprindelse end tillægslovens øvrige bestemmelser, nemlig bankernes pligt-mæssige medvirken ved den bundne opsparing. For så vidt angår den citerede tilføjelse, kan der ikke herske tvivl om, at denne må gælde, så længe den bundne opsparing virker. Det i Folketinget den 28. november 1950 fremsatte forslag til ændring af banklovstillægget foreslog en forlængelse af tillægsloven til udgangen af 1959, og det hedder i bemærkningerne til dette lovforlag:

„Forslaget om, at bankerne ved beregningen af, om de opfylder kravene i banklovens §§ 7 og 13, skal kunne fradrage i deres gælds- og garantiforpligtelser det beløb, de har indestående som bunden opsparing, er en naturlig følge af den pligt, der ved lovgivningen om den bundne opsparing pålægges bankerne til at modtage sådanne beløb. Det synes ikke rimeligt, at modtagelsen af disse beløb eventuelt skulle

kunne medføre, at en bank skal kunne blive tvunget til at foretage en ellers ufor-nøden udvidelse af sin aktiekapital.

Den således ændrede lov bør have gyldig-hed for den tid, den bundne opsparing vir-ker. Hertil sigter ændringsforslaget under nr. 2.“

Under udvalgsbehandlingen blev udløbs-tiden for tillægsloven ændret til udgangen af 1953, og denne ændring blev endelig ved-taget, men tidsbegrænsningen kan ifølge sagens natur kun gælde tillægslovens al-mindelige bestemmelser.

Dette fremgår iøvrigt også klart af ud-valgsbetænkningen af 12. december 1950, hvor det bl. a. hedder:

„Udvalget er fremdeles opmærksomt på, at adgangen til i de samlede gældsforplig-telser at fradrage de beløb, som en bank har indestående som bunden opsparing, er et led i aftalerne mellem regeringen og pengeinstitutterne om disses medvirken ved gennemførelsen af loven om bunden op-sparing, hvorfor denne adgang må opret-holdes, selv om adgangen til i de samlede gældsforpligtelser at fradrage overskydende, ikke-lovpligtig kassebeholdning måtte falde bort“.

På dette punkt foreligger der altså næppe noget problem.

Løvrigt skal vi med hensyn til det rejste spørgsmål om forlængelse af banklovstil-lægget bemærke:

Tanken i banklovens §§ 7 og 13 er at sikre bankernes *soliditet*. Ved at fastsætte et be-stemt mindste forhold mellem den enkelte banks egenkapital og dens gælds- og garanti-forpligtelser sikres der indskyderne en stød-